

PROLOOG

Het land waar de grillige Tener de machtige Scaldis in de flank beukt, werd in die tijd Tenermunda genoemd. Het was een gebied dat zijn bewoners voor uitdagingen stelde. Immers waren de Tener en Scaldis niet de enige waters die er leven genereus schonken en even genadeloos namen. Het hele landschap werd dooraderd door kreek en sloten, beken en grachten, meertjes, poelen en plassen. In veel periodes van het jaar was bij sommige delen niet geheel duidelijk wie nu overheerste: het land of het water?

Maar al die nattigheid bracht dus ook leven voor het land mee. Tenermunda was een vruchtbaar gebied voor de naarstigen die erin slaagden om land op het water te winnen. Wild was er in overvloed en de waters zaten er vol vis. De heer die dat land in de schoot geworpen kreeg, mocht zich dus wel gelukkig prijzen. Ondanks al die woeste nattigheid.

Het land was de voorgaande eeuwen overspoeld geweest door bezoekers uit verre streken. Eerst Romeinen, nadien Germanen stormden over het land en overwogen er elk op hun beurt even om er hun wortels te planten. Maar de op het eerste zicht ongastvrije omstandigheden deden menig Romein en Germaan snel, vaak te snel, op hun stappen terugkeren. Of weer verder trekken. Slechts enkelingen waagden het erop om Tenermunda hun nieuwe thuis te gaan noemen.

Wat maakt dat van alle streken op het grote continent, de oorspronkelijke Keltische ziel het langst bewaard bleef in het land van Tener en Scaldis. En met die ziel bleven ook de aloude verhalen, gewoonten en geloof er het langst overeind. Tot in de periode dat de grootste koning der mensen steeds machtiger en het symbool van het kruis steeds krachtiger werden.

In de tijd van de machtige Carolus Magnus, de grote koning Karel, werd ene Aymon er aangesteld als eerste heer van Tenermunda. Hij en zijn vrouw, de mooie Aya, waren in het begin van hun verbintenis niet alleen vreemden voor elkaar, ze waren ook vreemden in het land waar ze nu heer en meester over waren. Maar ze sloten hun nieuwe thuis al gauw in hun hart en besloten dat ze er hun verdere leven verbonden mee zouden blijven.

Aymon heerste over het land dat door zijn koning de Tenermark werd genoemd. Het gebied strekte zich uit over beide oevers van de Tener en Scaldis. Het land was bezaaid met kleine gehuchten en steeën die nog lang niet uitgegroeid waren tot de dorpen en steden die ze later zouden worden. Plaatsen als Wansel, Kalkine en Utberga in het zuid-westen. Opwic en Masinsala in zuid-oosten. Met kleine nederzettingen als Sela, Hama en Grenberga in het westen, op de linkeroever van de Scaldis, en Swivca, Lietbeka en vooral het grotere Baceroth die op een steenworp van de burcht gelegen waren.

Aya schonk haar man vier kloeke zonen. Vier gezonde jongens die in een veilige cocon konden opgroeien, ver van de vaak gewelddadige plaatsen waar de geschiedenis toen geschreven werd.

Toen ze echter ouder werden, vreesden de zonen dat ze een saai en voorspelbaar leven zouden leiden wanneer ze in het groene en bijwijlen zompige Tenermunda zouden blijven. Er werd gedroomd van grote avonturen in dienst van de koning. Er werd gefantaseerd over triomfen op het slagveld of in tornooien. Alles was beter dan het geborgen maar eentonige leven dat ze dreigden te leiden aan de oevers van hun twee rivieren. Het waren de dromen van jongens die nog niet volwassen genoeg waren om man te zijn.

Maar wat de vier niet wisten is dat de grond waarop ze groot werden een geschiedenis kent waar zij nooit van gehoord hadden. Het kon hen niet kwalijk genomen worden. Want ook hun ouders, noch hun koning of om het even welk levend mens had kennis van de gruwelijke gebeurtenissen die zich daar voor het tellen der jaren hadden afgespeeld.

Het was de oerstrijd tussen Goed en Kwaad die er zijn hoogtepunt had gekend. Door een speling van het lot, puur toeval eigenlijk, was de finale strijd in de oorlog tussen Licht en Duister niet beslecht geweest op mythische plaatsen als de berg Olympus, het verdwenen continent Atlantis of voor de kusten van Kattegat. Nee, de laatste wapenfeiten van die Eerste Grote Oorlog vonden plaats in het land dat nu Tenermunda werd genoemd.

Het was een strijd geweest die door de strijders van het Licht als gewonnen werd beschouwd, maar door het Duister nooit als nederlaag werd toegegeven.

En dus was altijd al duidelijk geweest dat het slechts een kwestie van tijd zou zijn dat de krachten van het kwade zouden proberen terug te slaan.

Die tijd leek nu gekomen. Er roerde zich iets in Tenermunda. Iets wat een groter gevaar betekende voor de machtige koning dan al zijn menselijke vijanden samen. Maar Karel was zich daar niet van bewust. Net zomin als een van zijn raadgevers, krijgers of nieuwe geestelijke leidsmannen.

Dat kwam omdat zij geen kennis hadden van de voorspelling die na de laatste slag tussen Licht en Duister was gedaan.

'Den tyt come sal dat' Duyster het Goede sallen verslonde
Edoch, de reddinge komene kanne
In enen sone van Tenermonde'

Een profetie in een taal die niet meer werd gesproken. Ongekend bij ieder éénieder van het volk der mensen. Maar wel gekend door hij die sinds die laatste krachtmeting tussen goed en kwaad altijd was blijven waken. En het is nu, tijdens het koningschap van Karel de Grote, dat de voorspelling waarheid dreigt te worden.

Want in de diepten van één poel, diep in de bossen van Tenermunda, was uit het niets iets komen opdagen. Een onnoembare kracht, onrustig en vol haat, wreedheid en ongeduld.

Het wezen zou er voor zorgen dat het vreedzame voortkabbende leven van Aymon en de zijnen danig overhoop zou worden gehaald.

En dat, ongelukkig genoeg, in een tijd, waarin de heren van Tenermunda, toeval of niet, ook door een andere machtige vijand werd belaagd...

1.

Na een lange, donkere winter waarin de regen overvloedig het weerbeeld bepaald had, herademde het land van Tenermunda in een vroeg lentezonnetje. Terwijl vogels luidruchtig floten en de eerste insecten zich weer lieten zien, was er overduidelijk nog één laatste, weliswaar figuurlijke, donderwolk aanwezig. Die hing boven het hoofd van een atletisch gebouwde, blonde jongeling op wiens kin met de lente ook de eerste, bleke haartjes begonnen te groeien.

‘Het is gewoon niet eerlijk, Maugis’, jammerde hij, terwijl hij zittend tegen een imposante eik zijn mantel strakker om zich heen trok om zich te beschermen tegen de toch nog frisse wind.

‘Hij is altijd kwaad op mij. Ik kan niets goed voor hem doen. Niets!’

De oudere man tegen wie hij sprak zat hogerop in de boom, gehurkt op een dikke tak. Het was een opmerkelijke figuur. Zijn gezicht verraadde dat hij al wat jaren gezien had, maar de man bezat tegelijk nog de kracht en soepelheid van een jonge kerel. Zijn haren waren lang, hadden alle tinten tussen vaalbruin en dof grijs en hier en daar leken dorre boombladeren een vaste thuis te hebben gevonden in zijn lokken. Hij was blootvoets als altijd en droeg een losse broek en een tuniek van groene en bruine tinten. Omdat hij er voor de rest zo sjofel uitzag, vielen de goudkleurige symbolen die in zijn mouwen en kraag verweven zaten extra op. Het waren tekens waarvan enkel hij de betekenis leek te kennen.

Maugis leek zich ook niet meteen druk te maken over wat zijn jonge vriend vertelde. Zijn aandacht leek volledig ingenomen te worden door de ontluikende nieuwe bladeren van de boom.

‘Het is ook al het derde paard dat je de dood in jaagt, Reyno’, antwoordde hij eindelijk.

‘Het is dus begrijpelijk dat Aymon boos is. Paarden zijn kostbaar, dat weet je best.’

De jongen, die groot en gespierd was voor zijn leeftijd, keek boos naar boven.

‘Paarden zijn kostbaar, ja. Daarom zijn die ook het enige dat voor hem van tel is. Hij is bezeten door die dieren...’

Reyno vloekte even binnensmonds.

‘Maar de beesten die ik van hem krijg zijn geen zier waard’, ging hij boos verder.

‘Die eerste, die witte ruin... Weet je nog? Wel, dat beest was zo oud dat hij amper nog een poot voor de andere kon zetten. Hij kon niet eens draven! Hij viel gewoon dood terwijl ik er op reed. Vader mag blij zijn dat ik die val overleefd heb...’

Terwijl hij een jong takje van een tak plooidde alsof hij wilde kijken hoe sterk het was, glimlachte Maugis boven in de boom bij de felle verdediging van zijn jonge vriend.

‘Dat tweede paard was best oké, vond ik.’

Reyno kroop schuldbewust in zijn schulp.

‘Die merrie was wel een goed paard, ja’, gaf hij schoorvoetend toe.

‘Maar ik schatte haar verkeerd in. Ik dacht dat ze hoger kon springen...’

‘Helaas voor het beest was dat niet het geval en brak ze twee poten toen je haar in het woud over die omgevallen boom joeg...’

‘Ik wéét het Maugis... Daar moet je me niet aan herinneren. Ik vond het ook jammer voor dat beest...’

‘Dat je pas twee dagen eerder van je vader had gekregen...’, antwoordde Maugis fijntjes, terwijl zijn aandacht getrokken werd door een insect op de stam van de boom waarop hij zat.

Reyno keek boos voor zich uit. Hij haatte het dat Maugis altijd gelijk had.

‘En dan dat derde paard dat je vanmorgen...’

‘Laat het, Maugis! Ik weet het... Dat paard had ik niet zo mogen afjakkeren.’

‘Vooral niet in dat moeras nabij Swivca. Je wéét toch dat aan de oevers van de Tener poelen zijn die soms verborgen blijven voor het oog? Dat er drijfzand is? Dat de grond daar niet stabiel is en dus niet geschikt is voor rijdieren... Je had moeten weten dat je paard daar kon komen vast te zitten.’

‘Als ik hulp had gehad, had ik het beest eruit kunnen trekken. Ik heb trouwens zelf maar op het nippertje vaste grond onder mijn voeten gevonden... Bovendien: er was niemand!’

‘Natuurlijk niet. Het is er een moeras. Geen weldenkend mens heeft daar iets te zoeken. Wie had je kunnen helpen? Bovendien had dat paard het nooit kunnen overleven. Het werd gespietst door die afgebroken wilgenstam...’